

[**Urets Mølbak Frederiksen.**]

har det nogenlunde, som jeg tror, Jakob havde det, da han havde tjent 7 år for Rakel og fik Lea. Det er ikke den grundlov, man havde drømt om, vi har fået.

Der er adskillige ting, som vi allesammen hilser med glæde i forslaget. Vi hilser alle med glæde, at grønlænderne får sæde i den danske rigsdag, at vi får en mulighed for kvindelig arvefølge, og der findes vist heller ingen, der ønsker landstinget opretholdt i dets nuværende skikkelse med den nugældende valgretsalder og valgform. Men jeg synes, man kunne have gjort sig den ulempe at spørge vælgerne, om de foretrak et- eller tokammerssystemet.

Valgretsalderen er der delte meninger om. Personlig foretrækker jeg 21 års valgretsalder, men på dette område synes jeg igen, at man tilsidesætter vælgerne. Jeg synes, at man kunne have undladt at indgå et kompromis her på rigsdagen og have ladet de vælgere, som holder fast på 25 år, få lov til ved folkeafstemningen at tilkendegive dette. Man kan vel ikke kalde 23 år for et amfibium — men jeg synes, det er et kedeligt tal; der er mere fart både over 21 og 25.

Jo lavere valgretsalder, des mere nødvendigt er det at få garantier i det etkammer, der ifølge forslaget bliver tale om. Jeg havde hellere set gennemført et tokammerssystem end et etkammersystem, og hvorvidt jeg kan stemme for etkammersystemet, vil afhænge af, hvor meget der bliver forandret på forslaget; det kan jo godt blive bedre, end det er. Jeg synes, det havde været betryggende, om vi, inden vi gik til afstemning, vidste, hvad valgretsalderen ville blive.

Hvorvidt man forlods kunne skitsere en forretningsorden for det nye ting, tør jeg ikke udtale mig om, men jeg synes, det ville have været betryggende, om man havde gjort noget i retning heraf for at vise, at man havde vilje til i fremtiden at undgå lovjaskeri.

I kommissionsbetænkningen anføres at overalt i grundloven og tronfølgeoven, hvor der står „konge“, menes også dronning. Jeg ville have foretrukket, at der havde stået f. eks. regent eller monark, men det ser jeg stort på; jeg ved jo, hvad meningen er, og det væsentlige er, at vi sandsynligvis får en dronning.

Derimod er jeg meget betænkelig ved, at man ændrer den meget stilfærdige form,

man hidtil har haft for godkendelse af regentens ægtefælle. Man udvider den kreds, der skal tage stilling til, om regenten har valgt den rigtige. Der står ikke noget, som direkte siger, at det bliver vanskeligere for en kvindelig regent end for en mandlig at følge sit hjertes røst, men i pressen har man set et og andet, der kunne tyde i den retning. Jeg er i alle tilfælde betænkelig ved, at man nu giver en større kreds lejlighed til at tale med om spørgsmålet. Det at være regent er en meget tung byrde at lægge på et menneske, og den er efter min mening tungere for en kvinde end for en mand, fordi en kvinde også skal være hustru og moder og ifølge sagens natur i hvert fald helst skal være gift med en jævnbyrdig, og ikke med en, der placeres under hende. Derfor kan jeg ikke lade være med at udtale ønsket om for det første, at den stilling, der skal tages til valget af regentens ægtefælle, må blive ens, uanset om det er en mandlig eller en kvindelig regent, der er tale om, og dernæst, at man vil give regenten mulighed for så frit som muligt at vælge sin ægtefælle, og at godkendelsen må ske stilfærdigt. Jeg tror, det vil både alle parter bedst, og jeg tror, at alle, der kender til at have en arbejdsbyrde, ved, hvor nødvendigt det er og hvor meget det betyder, at man i hjemmet kan hente støtte, styrke og trøst til sin gerning. Det gælder ikke mindre for et kongepar, og vi har her i Danmark haft lejlighed til gennem kong Christian den Tiendes og dronning Alexandrines ægteskab og nu senere gennem kong Frederiks og dronning Ingrid's at se, hvor højt hjemmelivet sættes, hvordan vort nuværende kongepar søger til det mindste hjem, de har, i hver ferie for at få lejlighed til at være sammen, og jeg tror jeg har lov til at sige, at det samme gælder det nuværende tronfølgepar. Men så må man også give dem de bedst mulige betingelser for at kunne føre et sådant hjemmeliv, derved at de stilles så frit som muligt, når de skal vælge det menneske, de ønsker at følges med livet igennem.

Jeg vil også gerne sige et par ord om § 69; jeg beklager, at hverken kirkeministeren eller indenrigsministeren er her. Der står i § 69, at ingen er pligtig at yde personlige bidrag til nogen anden gudsdyrkelse end den, som er hans egen. Nu er forholdet det, at hvis en mand og en